

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"ה

תיק 965591/10

בבית הדין הרבני האזורי ירושלים

לפני כבוד הדיינים:

הרב יצחק אושינסקי – אב"ד, הרב מאיר קאהן, הרב יעקב מ' שטיינהויז

התובעת: פלונית (ע"י ב"כ עו"ד רוז וינשטוק וטו"ר מרדכי שיינין)

נגד

הנתבע: פלוני (ע"י ב"כ עו"ד אהרן לוי)

הנדון: שלילת זכאות כתובה לאישה שהגישה כנגד בעלה 15 תלונות לא מוסברות במשטרת ישראל

החלטה

בפנינו תביעת כתובה של התובעת.

רקע וטענות הצדדים

ונזכיר תחילה האמור בהחלטת בית הדין מיום 23.8.22:

בפנינו תביעת כתובה של התובעת.

הכתובה בסך 52 אלף ש"ח (הוצגה כנספח לתביעה).

תביעת הפיצוי הרשומה בסעיף 16 לתביעה (בעבור עיגון האישה למשך 10 שנים), נדחית על הסף, מהעדר בסיס הלכתי לכך.

ונזכיר כי בהחלטת בית הדין מיום 15.5.22 (שם הוחלט על גירושי הצדדים) נקבע ששאר העניינים (רכוש וכתובה) ידונו לאחר הגט. למעשה, הסוגיה הרכושית היא בסמכות בית המשפט ולא בסמכות בית הדין, כרשום בהחלטות קודמות. אף בהחלטת בית הדין מיום 27.5.22 נרשם שהכתובה תידון לאחר הגט.

משכך, ומשהצדדים גרושים, יקבע מועד דיון בתביעת הכתובה, כאשר סך התביעה עומד 52 אלף ש"ח (גובה הכתובה).

כן נזכיר האמור בהחלטת בית הדין מיום 13.11.22 לאור אי הופעת הנתבע לדיון:

התובעת הופיעה אך הנתבע לא הופיע. בדיקה במערכת המחשוב מעלה כי הזימון לדיון להיום נשלח לב"כ הנתבע כבר ביום 23.8.22 באמצעות הדוא"ל. זאת הובהר לתובעת.

טוען ב"כ התובעת: מאז שחרורו של הנתבע מהכלא, הוא בא כל יום לדירה כשהאישה לא נמצאת, זה היה הסדר, והוא לא לן בדירה. הוא גר אצל אמו בירושלים. אין לנו ספק שהוא קיבל את ההזמנה, אך נוהג לא לבוא. אם היא קיבלה, הוא לוקח. ואולי גם שלחתם לו במייל. ב"כ הנתבע אמר שהוא לא יודע מהדיון, ואמר שהנתבע לא יודע מהדיון ולא יבוא. משחקים אתנו. לכן

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

יש לקבל החלטה אולי אפילו קנס. אני מיצג דרך הסיוע. היא עובדת בש', ומרוויחה ליום 250 ש"ח. היא באה וחוזרת. יש להוציא צו הבאה עם הפקדה במזומן.

ובכן, לאור אי הופעת הנתבע (שפרטיו מעלה) לדיון חרף העובדה שהוא זומן כדין, בית הדין מחליט לחייבו בהוצאות משפט לטובת התובעת (שפרטיה מעלה) בסך 200 ש"ח (היא עזבה את עבודתה היום כדי להגיע לדיון), שישולמו לה בתוך 14 יום.

ייקבע מועד דיון נוסף, מוקדם ככל שניתן. בשלב זה לא יוצא צו הבאה (פקודת מעצר) כנגד הנתבע, ברם, ככל ולא יופיע אף לדיון הבא, בית הדין ישקול זימונו בצו הבאה (פקודת מעצר) עם תנאי שחרור מחמירים.

וזה מהות הדיון הקבוע להיום.

בפתח הדיון טוען הנתבע: על פי חוק, היא דרך הסיוע ואסור שיהיה פה פרקליט פרטי. פניתי לסיוע ולא זוכר מה הם אמרו לי. הם אמרו לי שיטפלו כך.

באשר לכך, הנתבע רשאי לפנות שוב לסיוע משפטי כפי שכבר נהג בעבר, כדי לבחון כיצד הם טיפלו בכך. הדבר לא נוגע לטיפול בית הדין.

טוען ב"כ התובעת באשר לגופה של תביעה:

הכתובה בסך 52 אלף ש"ח וזו התביעה. האשם הבלעדי לפירוק המשפחה הוא הנתבע. בגלל בעיות הפדופיליות שלו, הוא פעמיים נכנס לכלא, ופעם שניה חמישים וכמה חודשים. האם היא אישה חרדית בעיר חרדית, והיא בורחת למדרכה השנייה כשרואה אנשים עוברים לצד שני משום הבושה וכן בושה במשפחה. כן עיכב את הגט עד הקיץ האחרון ודרש שנקשור זאת עם הדירה.

הנתבע מגיב:

זה סתם הכפשות שלא נוגעות לכתובה. לפני 13 שנים ולפני שהייתי בכלא בגללה, היא ברחת מהבית, וכך זה התחיל. ניסיתי לעשות שלום בית, התחלנו, בוקר אחד הפסיקה את חיי האישות כדי לצער אותי. אחרי שנתיים ושלוש הכול חזר והכל חושך. הבושה היא שלי. ולילדים, מה שעשתה האישה 12 שנים שהיא פירקה את הבית. יש לנו הסכם שנחתם בבית משפט, שם רשמה שהיא מוותרת על הכתובה עם מתן הגט.

מציג הנתבע פס"ד בית משפט מיום 6.6.14, שם הסכימו הצדדים כי הם מתגרשים והאישה מוותרת על כתובתה. כן נרשם שם שהצדדים מתחייבים לשתף פעולה בכל האמור לסידור הגט, ולהתייצב בבית הדין בכל עת ולכל דיון אליו יוזמנו. בהסכם ישנו גם סעיף באשר לחלוקת הרכוש, וההסכם אושר בבית משפט.

ומגיב הנתבע לשאלת בית הדין באשר לקשר שבין הצדדים מאז אותו הסכם: אז הייתי מחוץ לכלא, עד 2018. בשנים אלו היינו יחד בדירה, אך בחדרים נפרדים, יכולתי לבקש אז גט, אך הילדים היו קטנים, ולכן סבלתי ולא בקשתי גט. הצלתי את הילדים שלי. היא טיילה ולא הייתה אז בבית.

וכן נשאל הנתבע, הרי היה תנאי בהסכם שם שהבעל ישתף פעולה בכל האמור לסידור הגט, ומגיב הנתבע: הסכמתי לגרש.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ברם, נזכיר האמור החלטות רבות, ובעיקר מיום 14.6.22 כי הבעל סירב לגרש, ואף הוטלו עליו צווי ההגבלה בחוק וכן מזונות מעוכבת. כך שבית הדין קובע כי הסעיף שם שהבעל ישתף פעולה בכל האמור לסידור הגט, לא התקיים ע"י הנתבע. כך שאין להסיק מהסכם זה בבית משפט, שאף הבעל לא קיימו באשר לגט, באשר לאי זכאות האישה לכתובתה.

ומוסיף הבעל:

היא מורדת, החליטה שלא לקיים אתי יחסי אישות. זה היה בשנת 2010, 3 שנים לפני הכלא הראשון. כשיצאתי מהכלא הראשון חיינו יחד משנת 2013 ועד כמה חודשים. ואז היא הפסיק יחסי אישות במהלך 2013. המאסר הראשון היה בגלל מעשים מגונים, וזה לא קשור לכתובה. מעשים מגונים בקטין, זר, לא במשפחה. המאסר הראשון היה 7 חודשים. המאסר השני היה 4.5 שנים, ונשפטי על מעשים מגונים, בקטין, זה קטין אחר. זו עלילת דם.

האישה מגיבה:

26 שנה הייתי נשואה לו, וכל הזמן היו עליות וירידות, היה פוסל את המטפל. באשר לחיי אישות, הלכתי למקווה גם כשלא רציתי, ואמר שאין לו כוח, ואז אמרתי לו שלא אלך. כשהוא היה במעצר בית, ישבתי אתו שם על הרצפה. אחרי המאסר הראשון הוא היה במעצר בית. המעשים מגונים היו בקטנים ולא בקטין, והמשכתי להיות אתו, הוא לא הכין עצמו למקווה ושתקתי, ושאלתי רב שאמר לי שאני לא חייבת ללכת, ומאז 2013 לא הלכתי למקווה. היינו מאז עד 2018 בלי יחסי אישות. הוא לא ביקש ממני כל השנים האלו שאלך לטבול.

הבעל מגיב: מצגת שווא, זה גלוי, אפשר להתקשר למטפלים מי לא בא לטיפול, אמרו שאין עם מי לדבר, היא רצתה לפרק את הבית בשנת 2013 והזמינה משטרה ובית משפט כל שבוע, והעלילה על הילדים דברים נוראים, ולכן לא בקשתי ממנה ללכת למקווה. בגללה עברתי לחדר אחר. נשארתי בבית רק בשביל הילדים ולא בשבילה.

האישה מגיבה:

משטרות היו כתוצאה, הוא התסיס, לא זוכרת מה היה, ובאה משטרה. הזמנתי משטרה רק 15 פעמים נגדו. לא זוכרת למה הזמנתי, פעם זרק סכין על הבת, לא זוכרת מה עוד היה, היו מריבות. פעם אחת הוא סגר אותי בחדר ולא נתן לי לברוח.

הנתבע מגיב:

היא הכתה אותי, והזמינה משטרה כי ידעה שאני לא אזמין. לקחו אותי לחקירות ומעצרים, וביקשה הרחקות. היא אף השתמשה בבת שלי הגדולה, לקחה אותה לצידה, שאם האב אמר לה משהו על דת, שהיא תזמין משטרה, והבת הזמינה משטרה. בפוליגרף יצאתי דובר אמת ולא הורחקתי. מעולם לא דברתי עליה שום מילה. היא הכפישה אותי תמיד. אני לא מוכן לשלם בכלל כתובה. לא אני יזמתי את פירוק הבית. הקשר שלי עם הילדים הוא בהערכה, הם בוגרים, האמא נתקה את הקשר אתם. מדובר ב-7 ילדים. הגדולה הלכה עם האם, היא נצלה אותה, ולא בקשר עם שני הוריים. שאר הילדים, מעריכים אותי. יכולתי לעזוב אותם, ולא עזבתי, והצלתי אותם. הבנות הכי טובות בסמינר.

מוסיף ב"כ השני של התובעת:

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

נרשם בבית המשפט על גירושין לאלתר, אך חיכינו לגט 8 שנים. בשנת 2019 היא בקשה גט. בית הדין קבע מתווה על הדירה והבעל אמר לפתע שאין לבית הדין סמכות. האישה כרעה תחת הנטל, פירנסה את הילדים גם כשהיה בכלא, יש כלים לקבוע מורדת והיא בחזקת זכאית לכתובתה. יש פסקי דין.

בהסכמת הצדדים, בית הדין ביקש לשוחח בנפרד עם כל אחד מהצדדים (ללא רישום פרוטוקול, כמקובל) בניסיון להגיע להסכמה. ברם, לאחר שיחה עם צד אחד בלבד, התברר שלא ניתן להגיע להסכמה, ולכן בית הדין לא שוחח עם הצד השני.

בית הדין הבהיר כי יש לפסוק את הדין, התובעים מבקשים לפסוק בלי סיכומים. אף הנתבע מוותר על זכות הגשת סיכומים.

עד כאן עיקרי טענות הצדדים ההדדיות ועיקרי התנהלות הדיון.

דיון והכרעה

ובכן, אף שברקע מאסרי הנתבע בגין מעשים מגונים בקטינים, לא נמצא שזו הסיבה לגירושין, והתברר בדיון כי את הגירושין גרמה התובעת ולא הנתבע, עוד קודם לפרשיה העיקרית בה הואשם הנתבע, ולכן התובעת לא זכאית לכתובה, להלן נפרט קביעה זו:

התובעת מודה כי היא הגישה כנגד בעלה כ 15 תלונות במשטרה. למעשה, לא הוכח שאף אחת מהם הגיעה לכלל אישום כנגדו, והן היו לפני מאסרו השני של הבעל. האישה המשיכה להיות עם הבעל לאחר מאסרו הראשון, אך בין הראשון לשני, היא פעלה כנגדו באופן אינטנסיבי באמצעות תלונות במשטרת ישראל.

ונזכיר תגובת התובעת באשר לכך כפי הרשום מעלה:

משטרות היו כתוצאה, הוא התסיס, לא זוכרת מה היה, ובאה משטרה. הזמנתי משטרה רק 15 פעמים נגדו. לא זוכרת למה הזמנתי, פעם זרק סכין על הבת, לא זוכרת מה עוד היה, היו מריבות. פעם אחת הוא סגר אותי בחדר ולא נתן לי לברוח.

כך שהתובעת מודה שהזמינה לו "רק" 15 פעם משטרה; ומלבד שתי טענות והסברים מדוע הזמינה לו משטרה, היא לא זוכרת מדוע הזמינה לו משטרה עוד 13 פעמים לפחות, והדברים מדברים בעד עצמם, ובעיקר מוכיחים את תום הלב ואת כנותו של מי שפנה למשטרה 15 פעמים כלפי בן זוגו.

הנתבע טען באשר לכך:

"היא הכתה אותי, והזמינה משטרה כי ידעה שאני לא אזמין. לקחו אותי לחקירות ומעצרים, וביקשה הרחקות [...] בפולגרף יצאתי דובר אמת ולא הורחקתי".

ולאור האמור לעיל, קל להאמינו שהוא אכן לא הורחק ולא הורשע.

וההלכות ידועות באשר לאי זכאות לכתובה באישה שהלינה במשטרה כנגד בעלה שלא בהוגנות, וכל שכן כשמדובר ב-15 תלונות, שנדיר למצוא מקרה שכזה (וראו האמור בספר אורות המשפט חלק ג מעמוד שס והלאה תחת הכותרת "הפסד כתובה בגין תלונות סרק במשטרה"). כאמור, התובעת טענה שלא זוכרת מדוע הלינה כנגד בעלה במשטרה ברוב המקרים, והדבר מוכיח כמאה עדים אודות כנות התלונות שהגישה כנגדו כאמור לעיל.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

בנוסף, התובעת מודה שהיא זו שהפסיקה לטבול במקווה משנת 2013 ועד בכלל (הבעל נאסר בשנת 2018). טענתה שזה בגלל שהבעל לא רצה אותה או שלא היה לו כוח, לא הוכחה.

לאור כל האמור, ומשהתברר כי התובעת היא זו שגרמה לגירושין, הרי שהיא לא זכאית לכתובתה. והתביעה נדחית באשר לכך, והתיק ייסגר; ולפנים משורת הדין ובנסיבות תיק זה, ללא פסיקת הוצאות.

ניתן לפרסם לאחר השמטת פרטים מזהים.

ניתן ביום כ"א בכסלו התשפ"ג (15/12/2022).

הרב יעקב מ' שטיינהויז

הרב מאיר קאהן

הרב יצחק אושינסקי – אב"ד

עותק זה עשוי להכיל שינויי ותיקוני עריכה